Száraz Miklós György

Holnapi hó

A pap minden nap úgy ébredt, mint aki a világot kapja ajándékba. Régebben. De akkor már hetek óta nyúzott volt reggel, mert az éjszakáira sűrű, fojtó álmok teleptültek. Ha nem tudott aludni, az még rosszabb volt, hevert az ágyban, hallgatta a falióra ketyegését, a rugók zümmögését, mielőtt elüti a feleket, egészeket, negyedeket, és hallgatta a város ismeretlen zajait, a távoli ordibálást, kurjongatást, a katonai járművek csörömpölését, a bakancsos lábak dübögését. Nem tudta, mi lesz, nem tudta, mit tehetne, azt sem, hogy mit kéne tudnia, csak egyet tudott: nem menekülhet. Ő nem.

Régebben jókedvűen, frissen ébredt, szerette a napfényt, a borút, a felhőket, az esőt. Szerette a nőket. A feleségét is. Talán a feleségét a legjobban.

Két héttel korábban az éjszaka közepén zörgettek a paplak ablaktábláján. – Ki az? – kérdezte. Senki nem felelt, de másnap megint zörgettek. – Ki az? – kérdezte, és megint nem kapott választ. A harmadik napon valaki azt mondta – Jó barát –, de a hangja nem olyan volt, mint egy baráté. A pap mégis kinyitotta résnyire a spalettát, de senki nem állt az ablak alatt. Az utca üres volt. Azóta minden éjjel zörgettek, olykor egyszerre több ablakon is. Már nem kérdezte, ki zörget, fel sem kelt az ágyból. Félt? Azt sem tudta, fél-e. A gyerekeit féltette. A kislányt és a kisfiút. Szerencsére jó alvók voltak. A felesége is aludt, vagy úgy tett, mintha aludna. Nem szólt, nem kérdezett. De a pap tudta, hogy mindent hall. Az éjszakai hangokat, a távoli ordítozást, a zörgetést. Előző éjjel viszont abba kellett hagyni a bújócskát. Előbb az ajtón kaparásztak, de még ha sikerült volna is kinyitniuk a zárat, ott volt belül a súlyos keresztpánt, amit a pap minden este feltett. Pusmogás hallatszott, aztán csönd. Hosszú csönd. Talán egy óra hosszánál is több. A távoli ordibálás, a dzsipek és teherautók motorzaja már hozzátartozott a sötétséghez. Kopogtattak. Rendesen, ahogy nappal kopogtatnak az emberek. Aztán megint. – Ne féljen – mondta az a valaki, aki az ajtó előtt állt. – Engedjen be, mielőtt meglátnak minket. Hárman vagyunk. Segíteni akarunk.

A pap nem tudta, mit tegyen. Úgy helyezték ide, ebbe az idegen városba, mintha száműzték volna. Senkit sem ismert. Neszt hallott a padlásról. Léptek a puha porban?

– Ne féljen – suttogta odakünn valaki. – Barátok vagyunk.

A házat sem lakták még be, a bútor is az előző családtól maradt, két ormótlan szekrény, ágy, konyhakredenc. A cukortartó sarkaiba üvegesedett cukor. Csak a konyhát használták, a nappalit, ami egyben a pap dolgozószobája volt, meg a hálót, ahol a felesége és a gyerekei aludtak. Ha ugyan aludtak. Megdermedt. Eszébe villant, hogy a kamrából nyíló padlásfeljáró ajtaját csak egy ócska retesz tartja.

– Engedjen be. Megbízhat bennünk. Segíteni akarunk.

A padlásról tompa dübögés hallatszott, nyiszorgott a födém a súly alatt. Csattanás a kamra felől, aztán erős robaj… A pap nem tétovázott tovább, a bejárati ajtóhoz ugrott, felkapcsolta a mennyezeti égőt, lekapta a pántot, elfordította a kulcsot. A három férfi arcát sötét sál takarta. Egymás után beléptek a sivár fényben úszó, nagy szobába. Mielőtt bármit tehettek vagy mondhattak volna, az átellenes oldalon kicsapódott a kétszárnyú ajtó, és egymás sarkában három férfi robbant be rajta. Megtorpantak, döbbenten meredtek a másik háromra.

A pap innen alig emlékszik… a hálószoba ajtaja, az asszony rózsaszín hálóinge, kócos szőke haja, rémülettől tágra nyílt kék szeme, a pap kikerüli az elkendőzött arcúakat, kikerüli az asztalt, két széket, az asszony nem mozdul, nem néz rá, nem sikolt, a két csoportra mered, a szemében jégkristály, a padlás felől behatolók közül az egyiknek kés van a kezében, valaki halkan, ocsmányul szitkozódik, folyik belőle a trágárság, a késes az, a szeme hideg és merev, döglött halszem, az ajka alig moccan, mégis dermesztő mocsokság ömlik a száján, ez is szakállas, a másik kettő is, civil ruhában, zakóban, a pap végre betolja a szobába az asszonyt, behúzza az ajtót, az egyik álarcos megszólal, a hangja rekedt és elfúló, talán a félelemtől, takarodjanak, ezt mondja, hordják el magukat, menjenek és mondják meg annak, aki küldte magukat, hogy nem ússzák meg egy gyilkossággal, mindannyiunkat meg kell ölniük, sorban mindannyiunkkal végezniük kell, ezzel számoljanak…

Elmentek. Arra, amerről jöttek. A padláson át. Őrzői a papot és a családját azóta nem hagyták magára. Hatan, nyolcan, olykor tízen vagy többen is voltak körülötte. Fegyver nélkül, akkor már kendőzetlen arccal. Éjjel és nappal vigyázták. A padlást, a tetőt, a bejáratot. Az asszonyt elkísérték a piacra. A papot a templomba. Ha már fent volt a szószéken, elvegyültek a hívek közt, beültek valamelyik padsorba. Az istentisztelet után mellészegődtek megint. Néha mások, néha ugyanazok, volt, akit felismert, némelyikükkel váltott is néhány mondatot.

Három nappal az eset után a pap ajánlott levelet kapott. Idegen postás kézbesítette, korábban sosem látták a környéken. Jelentéktelen emberke volt, két férfi közrefogta a kapuban, és bekísérte a dolgozó-

szobába. Görnyedt tartásban, mozdulatlanul várakozott, és szüntelenül vigyorgott. Ványadt testén lógott az egyenruha, a táska a térdét verte. Amikor a pap belépett a szobába, átadott neki egy pecsétes, címeres borítékot, aztán előkotort valami füzetet.

– Itt írja alá. Meg itt. És itt.

A pap sehol sem írta alá.

– Alá kell írnia – mondta az ember, és újra megmutatta: – Itt. Itt és itt.

A pap úgy tartotta két ujja közt a borítékot, mintha bármelyik pillanatban elejthetné. Rá sem pillantott, és a férfira sem nézett. Ingatta a fejét. A vézna vigyorgott, várakozóan, szinte kíváncsian leste, hogy mikor tér magához, és teszi meg azt az egyetlenegyet, amit tennie lehet és kell. Fél percig tarthatott, aztán a pap visszatért a valóságba, tekintetéből eltűnt a révület, az ember szemébe nézett, mire az abbahagyta vigyorgást.

– Fogja.

Semmi kis mozdulat volt, a férfi mégis hátrahőkölt.

– Fogja, vagy… – a pap a sarokban álló vaskályha felé pillantott. A vézna követte a tekintetét, és kétségbeesetten kapott a borítékért.

Aznap este egy sötét terepjáró állt meg a házzal szemközt, az úttest közepén. Senki nem szállt ki belőle, feketén fénylő ablakain át nem lehetett kivenni, hányan ülnek benne. Órákon át nem mozdult, sofőrje mégsem állította le a járó motort. Éjféltájt kinyílt az egyik ajtaja, kiszállt belőle egy fekete kezeslábast, napszemüveget és fekete maszkot viselő ember. Arc nélküli árny. Ráérősen megkerülte a kocsit, megállt terpeszben az árokszélen, pontosan a sötét házzal szemben, és hosszan hugyozott.

Ugyanabban a percben, amikor a katona aprólékos figyelemmel rázogatta, majd a nadrágjába dugta a hímtagját, a ház mélyén a pap felesége kibotorkált a klozetre, ráült a jéghideg karimára, és amíg könnyített magán, a meszelt sarokban ernyedten lógó, póktojásokkal és apró bogártetemekkel teli pókhálót bámulta. A kisfiú gyorsan elaludt az este – az asszonynak reggel szerencséje volt, kapott a piacon fél kiló babot, egy darab kolbászt is –, de a kislánynak megfájdult a hasa a szokatlan ételtől. Pityergett, újabb és újabb mesét kért, az anyja a hasát simogatta, és már azt hitte, elnyomta az álom, amikor a gyerek félig öntudatlanul azt kérdezte: – Mama, agyonlövik az aput?

A pap nyitott szemmel feküdt az ágyban, és a sötétbe bámult. Ébren volt akkor is, amikor a felesége kikászálódott mellőle. Az öblítést hallva lehunyta a szemét, hogy az ajtórésen beszökő fény le ne leplezze. Az asszony behúzta az ajtót, vaksötétben araszolt az ágyig, de nem feküdt vissza, háttal a férjének lekuporodott a matrac szélére. Csönd

volt. Idegen csönd. Hetek óta az első csöndes éjszaka. Egyetlen motor duruzsolt halkan odakint, de ők azt nem is hallották. Az asszony a párna alá nyúlt a zsebkendőért. Felitatta a könnyeit, és azt mondta:

– Holnapra megjön a hó.

Megjelent: helyőrség.ma, 2020. február 16.